

Dolores Redondo

La cara nord del cor

DOLORES REDONDO
LA CARA NORD
DEL COR

Traducció de Núria Parés Sellarès

*Tot i que aquesta novel·la ha estat inspirada en part
en esdeveniments històrics, els personatges, llocs i circumstàncies
que conté són ficticis.*

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LA CARA NORTE DEL CORAZÓN*

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2019

© DOLORES REDONDO MEIRA, 2019

WWW.DOLORESREDONDO.COM

PUBLICAT D'ACORD AMB PONTAS LITERARY & FILM AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2019

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2580-3

DIPÒSIT LEGAL: B. 19.301-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

*Albert i Martin**Brooksville, Oklahoma**ALBERT*

L, Albert tenia onze anys i no era mal nano, però el dia dels assassinats va desobeir els seus pares. No ho va fer perquè li agradés fer-los enfadar, simplement ho va fer perquè va pensar que, igual que amb els anteriors avisos, al final no passaria res. La previsió meteorològica feia hores que advertia de la formació d'una tempesta, d'uns vents càlids i freds col·lidint per allà dalt i que descendirien fins a tocar a terra en forma de tornados. Però la veritat és que estaven en alerta constant des que havia començat la primavera. La seva mare tenia el televisor de la cuina a tot drap malgrat que l'informatiu era un bucle que tornaven a emetre quan s'acabava, i pobre de tu si se t'acudia abaixar el volum o canviar de canal. Els seus pares es prenién molt seriosament el tema dels tornados i l'Albert no entenia perquè. Al capdavall, a casa seva no els n'havia afectat mai cap. Per tant, aquell matí, quan els va dir que havia quedat amb en Tim, el nano dels Jones, per anar a jugar a casa seva, es van negar en rodó a deixar-lo sortir. La granja dels Jones ja havia

quedat devastada per una tempesta tres anys enrere, i no hi havia cap raó per pensar que no es pogués repetir una cosa semblant. El tema estava dat i beneït. Es quedarien tots a casa i baixarien al refugi quan sonessin les alarmes.

L'Albert no va protestar. Va deixar la tassa a l'aigüera després d'esmorzar i es va escapolir per la porta del darrere. Havia recorregut la meitat del camí que separava casa seva de la dels Jones quan es va començar a adonar que passava alguna cosa estranya. Els núvols que havien tapat el cel a primera hora del matí es desplaçaven amb molta rapidesa, el sol s'hi esquitllava entremig i projectava unes siluetes de llum i ombres sobre el paisatge. No es movia res arran de terra, la quietud regnava als camps, la maquinària estava guardada als graners, els ocells havien callat. Va parar atenció i només va sentir un gos que udolava a la llunyania, o potser no era un gos? Albirava la granja dels Jones quan van arribar les primeres ratxes de vent. Espantat, es va posar a córrer, va pujar les escales del porxo i va picar a la porta amb totes les seves forces. No va contestar ningú. Va donar la volta a la casa fins a la porta del darrere, que sempre era oberta, però avui no. Fent pantalla amb les mans contra el vidre de la cuina, va donar una ullada a l'interior de la cuina. No hi havia ningú. Llavors ho va sentir. Va retrocedir uns quants passos i va treure el cap pel lateral de la casa. El tornado bramava avançant pel prat desert, com una sinistra columna de foscor envoltada d'una capa de pols, boira i destrucció. L'Albert es va quedar immòbil admirant-lo durant uns instants, encisat pel seu poderós avanç cap a la granja i impressionat per la seva hipnòtica força, mentre els ulls se li omplien de llàgrimes de pur pànic i de partícules de sorra en suspensió. Va mirar al seu voltant per buscar un lloc on poder fugir i resguardar-se.

Els Jones tenien un refugi, potser a la part del davant de la granja... però no n'estava segur, i llavors ja era massa tard per tornar fins allà. Va córrer cap al galliner, es va girar un

cop més per veure com avançava el monstre i va continuar corrent cap a la petita construcció mentre resava perquè no haguessin tancat la porta. Va manotejar el tosc pany, que no era res més que un llistó que oscil·lava sobre un clau i es travava en un rebaix del muntant. Va tancar per dins. Durant un instant es va quedar completament a les fosques mentre els ulls se li acostumaven a l'escassa llum que s'escolava per les escletxes, panteixant, gairebé ofegat per la correguda i pel tuf sufocant de plomes i de gallinassa. Es va palpar la butxaca buscant l'inhalador mentre mentalment el veia a la taula, al costat del televisor. Obligant-se a contenir-se el plor, va escoltar la bèstia que rugia a fora. Havia minvat el clamor? Potser s'estava allunyant? Es va tirar a terra sense fixar-se en els excrements tous i tebis que li van traspasar la tela dels pantalons, i va escodriñar entre els respiradors dels taulons. Si el tornado havia canviat de direcció momentàniament, ho havia fet per tornar amb més força. Va veure com s'acostava pel prat com una criatura viva formada per tot el que havia anat arrossegant al seu pas. Es va girar cap a l'interior del corral i va ser llavors, amb els ulls ja acostumats a la penombra, que va veure els animals. Les gallines s'havien amuntegat les unes sobre les altres formant una pinya silenciosa i compacta en un dels racons del galliner. Sabien que estaven a punt de morir i en aquell moment ell també en va ser conscient. Tremolant de cap a peus, es va arrossegar cap a les aus i, tan arraulit com va poder, es va sepultar entremig d'elles tan sols un instant abans que el tornado arribés a la granja. El silenciós sotmetiment amb què les gallines havien acceptat el seu destí va esclatar en un brogit de cloqueigs llargs i profunds que semblaven esgarips humans d'autèntic pànic. L'Albert també va xisclar cridant la seva mare, notant que l'aire se li escapava dels pulmons i visualitzant els petits alvèols que el metge li havia ensenyat en un esquema, buits i plegats sobre si mateixos, incapaçs d'albergar oxigen. Tot i així va cridar, buidant-se tot per dins, centrant-se a escoltar

aquell esgarip que li va semblar d'un nen molt petit. Va saber que era el final quan un instant després ja no es va poder sentir, perquè el rugit de la bèstia que era a fora ho ocupava tot. L'últim que va notar abans que el galliner s'esfondrés a sobre seu va ser l'escalfor de l'orina que li baixava per les cames.

MARTIN

El sol brillava dalt d'un cel nítid i blau, ni un sol núvol espatllava aquella perfecció, gairebé com una burla postapocalíptica. En Martin es va aturar quan va notar que una gota de suor li relliscava pel cap, entremig dels cabells curts i ben pentinats. S'hi va passar una mà nerviosa i va comprovar, amoïnat, que el coll de la camisa se li començava a humitejar. Amb la punta de la sabata enllustrada va apartar estelles i runa fins que va fer prou espai per col·locar-hi el maletí. Es va treure un mocador de fil blanc de la butxaca i es va eixugar la nuca. El va plegar i se'l va tornar a guardar mentre es repassava l'aspecte en un moment. Els pantalons ben planxats, les sabates impecables. La sòbria americana jaspada, en canvi, havia sigut un error. Hauria d'haver triat una jaqueta més lleugera preveient la calor després del pas del tornado. Tot era devastació fins allà on arribava la vista, llevat del petit graner vermell, al costat del qual hi havia les escales que baixaven fins al refugi on s'havia amagat la família Jones. Va tornar a agafar el maletí i es va dirigir cap allà. Les dues portes oberetes de bat a bat i una cadena gruixuda que encara penjava dels agafadors interiors delataven les presses amb què havia estat abandonat. Es va aturar un instant i va aspirar l'aire que sorgia de la terra fosca del soterrani, que feia olor de fongs i torba, i lleument d'orina. Va notar que se li accelerava el cor. Allà no hi havia ningú. En Martin va caminar cap a la granja, o el que en quedava.

ALBERT

L'Albert es va despertar. Abans d'obrir els ulls ja es va adonar que no es podia moure, es notava una forta pressió sobre el pit. De lluny va sentir les veus de la família Jones i els va començar a cridar. Els seus pulmons comprimits pel pes amb prou feines van suportar tres exhalacions abans de desmaiar-se.

Es va tornar a despertar amb la llum intensa i encegadora. No sabia quanta estona havia estat inconscient, però aquesta vegada es va proposar no posar-se histèric fins a perdre el coneixement com el primer cop. Va recapitular la seva situació: no es podia moure. Un tauló, segurament del teulat del corral, el tapava completament, però va suposar que a sobre hi havia alguna cosa més, una cosa terriblement pesant. Amb la mà esquerra podia palpar la vora del tauló, que no era gaire ample, o sigui que segurament sobre el tauló hi havia caigut una de les bigues gruixudes que aguantaven el galliner. Va panteixar respirant per la boca. Li bullia el front allà on les estelles de fusta li havien arrencat la pell, i es notava el nas obstruït de mocs i de sang, que li impedien percebre la fetor sufocant de les aus. Aquella carcassa li oprimia el pit i probablement li havia trencat el peu esquerre. Encara immòbil, se'l notava travat i lacerant com si se li clavessin bocins de vidre. A la vora de la mà dreta hi tenia el cadàver tebi d'una gallina. Es va posar a plorar, però sabia que no es podia deixar endur pel pànic i es va esforçar a recordar com podia calmar-se per controlar els atacs d'asma. Va fer respiracions profundes i fatigoses per la boca en la mesura que el feixuc tauló que tenia sobre el pit l'hi permetia. «Molt bé, Albert, ho fas molt bé, rei», va sentir la veu de la mare, que sempre l'ajudava durant els atacs. El fet de pensar en ella li va fer venir més ganes de plorar, va notar que els ulls se li omplien de llàgrimes i es va sentir tonto i petit. Es va renyar a si mateix i es va infligir una batzegada invo-

luntària que se li va estendre fins al peu destrossat, cosa que el va fer panteixar de dolor i li va fer perdre el fràgil control que havia aconseguit sobre la respiració. Per tant, en els minuts posteriors es va dedicar a comptar mentalment les inhalacions i les exhalacions, mantenint la mare ben lluny dels pensaments, fins que es va asserenar una mica. Llavors va girar el cap a la dreta, fent-se una altra esgarrapada al front, per intentar veure alguna cosa a través de l'obertura que havien deixat els taulons caiguts. Era un noi del camp, i malgrat que des de la seva posició no podia veure el cel, per la intensitat de la llum sabia que era poc més de migdia, i que el tornado havia escombrat qualsevol rastre dels núvols que el tapaven al matí. També va pensar que era una sort que el senyor Jones hagués tallat l'herba dos dies abans, perquè si no, no hauria pogut veure des de terra l'home que s'acostava caminant pel prat. De seguida va saber que no era el senyor Jones. Una insígnia li brillava al pit i portava un maletí. L'Albert va respirar fondo per omplir-se els pulmons tant com va poder i va cridar, però de la boca només n'hi va sortir un gruny ronc i asfixiat. L'home va desviar un instant la mirada cap a les restes del corral. L'Albert estava segur que aniria a socorre'l, però llavors la gallina que havia donat per morta a la vora de la mà dreta es va moure cap a l'esclatxa oberta entre els taulons i va sortir al prat. L'home va apartar la vista i va caminar de nou cap a la granja. L'Albert es va posar a plorar sense importar-li si s'ofegava per això; al capdavall, estava segur que es moriria.

MARTIN

Mentre s'hi acostava va distingir els laments silenciosos de la desolació. Els havia sentit dotzenes de vegades. Poc importaven les paraules. Tots els supervivents d'una tragèdia, sense excepció, parlaven de la mateixa manera. La veu es-

trangulada a la gola intentava transmetre un ànim patètic i esperançat que naixia degollat, dessagnant-se i perdent les seves escasses forces mentre els amos de la veu regiraven les runes buscant alguna cosa, el que fos, on es poguessin aferrar i que els tornés una mica d'esperança per alimentar la suposada sort d'haver sobreviscut.

Una noia de setze anys recuperava entremig de les runes uns fulards acolorits que sacsejava com si fossin cintes de gimnàstica, traçant en l'aire un rastre polsegós abans de penjar-se'ls al coll. Va ser la primera de veure'l. Va alertar la família mentre l'assenyalava amb uns dits llargs d'ungles curtes pintades de negre. Van mirar a través del forat del que havia sigut una finestra: el prat estava sembrat d'estelles i l'home avançava en direcció a la granja. En Martin els va observar satisfet. Hi havia dos nois més, un adolescent més o menys de la mateixa edat que la noia i un nen que no devia arribar als dotze anys. El gran portava una samarreta d'un grup de rock i el petit tenia els cabells massa llargs per a un nen. El senyor Jones no el va decebre. Somicava assegut als esglaons del que quedava de porxo. En Martin es va fixar que a prop seu, en un esglaó, hi havia abandonades una ampolla d'aigua, unes barretes de xocolata i una pistola. Amb les mans s'aguantava el cap amb un gest d'impotència absoluta mentre la seva anciana mare, asseguda al seu costat, el consolava bressolant-lo lleument, com si fos un nen petit. Dreta, allunyada uns quants passos, una dona d'uns quaranta-cinc anys el va mirar inquisitiva i descarada. La jove senyora Jones, va suposar. Prima i guapa, portava els cabells tenyits d'un color caoba artificial que no l'afavoria, i entre els braços hi aguantava un d'aquells gossets petits i estúpids, que no parava de gemegar. En Martin va comprovar una vegada més que la seva identificació era ben visible sobre el pit. Tot el grup es va animar quan el van veure, van deixar el que tenien a les mans i per instint es van dirigir cap al que havia sigut la porta de la casa, si bé en gran part la paret d'aquella

banda havia desaparegut. La senyora Jones va ser la primera de reaccionar. Sense deixar anar el gos, es va col·locar bé l'escot de la brusa i es va arreglar una mica els cabells, i tot seguit va començar a baixar les escales per anar a rebre en Martin amb el seu millor somrís. Ell també va somriure, odiant-la amb tota la seva ànima per ser capaç de tant de mal, de tanta corrupció, de tant d'horror, de fer enfurismar fins i tot Déu. Va allargar la mà i, abans de tocar la d'ella, ja havia decidit que, malgrat que aquesta vegada hauria hagut de començar per la vella, ella seria la primera a qui mataria.

ALBERT

L'Albert va sentir els crits i els trets. Va obrir els ulls ben oberts i va parar de plorar. Potser, al capdavant, aquell era el seu dia de sort.